

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa so kóždu kobotu w Smolerjez knihcizisheczeri w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

7. njeđzela po swjatej Trojizy.

1. Pětra 2, 5—10.

Natwarćže so, so byszčeže duchowna křěža byli.

1. Tón wuswoleny różny kamjeń je Jesuś Křystuś.

2. Wy sčže te twariske kamjenje.

1. Hdyž so k Božemu domej różny kamjeń položi, ma so wulka swjatocžnosć a žyła wosada so shromadzi. To ma sjewić, tak wažny je różny kamjeń sa žyly twar; pschetož wón nješe a džerži twar. Hdy by wón khablał, by žyly twar khablał. Nascha epistola rěči tež wo twarje, wo najwosobnischim po žylym swěće. Duž je tež wulzy wažne, kajki ma różny kamjeń. „Slaj, ja kladu w Zionje wuswoleny drohi różny kamjeń.“ Wón so položi, jako so Jesuś w Bethlehemje narodži. Kajka běše to swjatocžnosć, hdyž jandzelske byly wysche Betlehema swjedźeniski křělusč spěwachu! Bóh je jeho wot wěcžnosće wuswolil. Ale hacž je runje wot Boha položeny, so čžěplojo jón sacžikli — wyschski měschizy a pišmatwuczeni, a so jeho na křiz pschibili.

Ale to woni njemyšlachu, so runje s tym, so jeho na křiz pschibichu, jón halle prawje różny kamjeń swjećachu. Tu steji wón jako snamjo, pschecžiwu kotremuž so rěčerč budže. Pschetož pschezo so byli a tež dženska, kotřiz sebi swaža, pschecžiwu njemu wojowacž. Ale wschitkim tym njepschecželam płaczi: „Schtóž na tón kamjeń padnje, budže so rosrascž, na kohož pak wón padnje, teho budže wón rosmjascž.“ Duž praschej so, tak stejisč ty

k temu kamjenjej? Wot teho wotwižuje twoje žyłe sbože čžaknje a wěcžnje.

2. Duž natwarćže so, so byszčeže duchowna křěža byli. Pschetož wón njecha jako różny kamjeń kam wostacž, ale na njón dyrbi so twaricž křescžijanska žyrkej, so so kamjeń na kamjeń položi. Te twariske kamjenje so křescžijenjo a na naš stupi tehodla dženska to napominanje: natwarćže so!

Wy wěmy, so ma so s kamjenjami, kotřez so k twarej bjeru, wschelake stacž, přjedy hacž so sa twar hodža. Tak dyrbi so tež s křescžijanami stacž, so bychu křmani sa twar byli. Kamjenje dyrbja so najpřjedy w skale kamacž; tak dyrbja so tež čžlowjekoj wotkamacž we wulkej skale, kotruž my swět mjenujemy. Je so to hižom s tobu stalo abo so byszčeže žiwý w towarstwje se swětom? Ty dyrbisč psches pokutu swoju wutrobu wotkamacž dacž wot skaly swěta; potom budžesch twariski kamjeń. Wot kamjenjow dyrbja so różki wotklepacž; tak dyrbimy tež my pod hamor njebjeskeho skalarja. Tón hamor je domachpřytanje a srudoba. Duž wopomni, hdyž Bóh tebi srudobu sčzele, so čže tebe wucžiscžicž sa prawý twariski kamjeń, kiž so natwari a sałoži na różny kamjeń. Tajki twariski kamjeń, dyrbi kóždy wot naš byč.

To njewucžini, so so ty něšto wulke a wažne w swěće. Kaž so pschi semskim twarje tak derje tež male kamjenje trjebaja, tak trjeba Bóh k swojemu twarej wosobnych a niškich, wucženyh a njewucženyh, křesow a wotrocžkow; wón so jenož prascha: so ty wopravdže wěrijazy a wobrocženy? Tehodla praji Pětr: „Schtóž do njeho

wěri, njebudže k hanibje pschińcź." Duž natwaťmy so duchowna křeža! My njechamy wostacź njekhmane kamjenje, kotrež pschi próschnej drósy śwěta leža, ale chzemy so sałožicź na našeho Sbožnika, so bychmy w nim byli žiwe kamjenje jeho kralestwa a psches njeho tež junu stawy wěcźneho žiwjenja. Hamjen.

Wěrjazych troscht a próstwa.

Křichź Křhrysta, Bože kralestwo
Se pohóršch mnohim ludžom;
Sich njewěra a hida so
We zyrkwi khlemi wšchudžom;
Najradšcho bychy snicžili
To kralestwo, kiž sałoži
Našch Sbožnik k duchow sbožu.

Sdyž zyrkej pať skutt cžlowsti njej,
Niz wot tuteho śwěta,
Dha steji w mozy njebjeskej
Tu jako Boža hěta;
Su hela pschemóž njemóže,
Schlit jejny Jesuś Křhrystuś je
Hacž do skóncženja cžařa.

Njech, Anježe, twoje kralestwo
Eso dale rospšhesčěra,
Daj, so kće pschezo rjenišcho
W nim pobožnosć a wěra;
Haj, njech cži klinczi na kwěcže
Čžesć, khwalba po wšchem cžlowjestwje,
Čže kóždy kraj njech kławi.

Tež njepschecželam zyrkwiny,
Kiž twoje mjeno hanja
A je žiwjenjom kjesbóžnym
Čže pschezo s nowa ranja,
Čhzył džiwy hnady pokasacž,
Sim k wobrocženju dopomhacž,
So tebje s nami khwala.

Wšchěch wěrjazych pať twój Duch cžěť
A wuřwječžuj jich wolu,
So směja w swojej dušchi měr,
Do twójich kšnjow swolu;
Pschez hlubje njech Duch sałoži
Sich w twojej swjatej wěrnosći,
Dha nejima jich cžemnosć.

A tak we Božim kralestwje
My s wěrjazy mi wěmy,
So tam we raju krasnosće
Schat wocžakowacž kměmy,
Kiž Boža hnada wobleka
Tych, kotřiž wěrja do Křhrysta,
Eso jeho křhiža džeržo.

K. A. Fiedler.

Nabožina w schuli.

(Pofracžowanje.)

Wyschřha rjadownja ma nadawť, katechismuřowu wucžbu k temu kónzej dowjesć, so móža džěczi s derjesałoženym, wěřym pofnacžom wustajenja hnady schulu wopušćicź. K temu

ksuschu niz jeno jasne srořmjenje kóždeje jenotliweje džělby katechisma kaž tež swiř jeho džělbom k žyłkej a tuteho žyłka se swjaty pifřmom, ale pschede wšchem sa-
stupjenje wutrobny do tuteho sjewjeneho wustajenja hnady. Pofnacže je wjazny džiłi nawjedženje. Niz wo nawje-
dženju, ale wo pofnacžu röt bójšćeje wěrnosće praji, so je wono wěcźne žiwjenje. Sana 17, 3. Kotra praschěť mohla na tymle měscze sa nař wažniřcha bycž džiłi ta: Sšto je cžinicž, so by so tónle saměr dozpił?

My dyrbimy najprjedy tu myřl spušćicź, kaž mohli wšchitto rořwivacž. My mamy džěcžom dawacž, dawacž to wot Boha date. Wšchitto žiwjenje a wšcho sbože wot njeho wuřhadža; tehodla pať dyrbi so tež wšchitto žiwjenje jemu pschuwobrocžecž, kaž so kwěťka kłónzu pschuwobrocža, kotrež je ju se semje wucžahnyło a tak rjanu sčžinilo. My njeřmy Boha wuřwolili, ale wón je nař wuřwolil; my jeho lubujemy, dokelž je wón nař prjedy lubował. — Bóh rěcžesche s Abrahamom, Móřřafřom, Samuelom zc., a woni jemu wotmolwjachu. Tak Bóh we swojim kłowje s křesćijanskej gmejnu rěcži, a wona jemu wotmolwja, wona wotmolwja se swojim wuřnacžom, se swojim křěrlusřom a se swojim žiwjenjom. Džěcžo bu se swjatej křesćenizy staw gmejny a dyrbi so tehodla s bibliju, s katechismom a se spěwarřtymi snate sčžinicž, so by tež swojeho Boha hlóř křhřchalo a jemu wotmolwjecž mohla. S teho wuřhadža, so so biblija, katechismuř a spěwarřle džělene wot řebje trjebacž njeřmėdža; so dyrbitej wořebje biblija a katechismuř do najwuřřcheho swjaska stupicž. Čžim jednorisřcho so to stawa, cžim wěcžisřchi je wuřpěch. Ma-li so n. psch. 8. kaseť rospominacž, mohlo so to na sčžehowaze waschne stacž:

Dla nasorneho wuřhoda so najprjedy

- a) jena abo někotre biblijske stawisny powjedaju (Doeg a Saul, Absalom pod wrotami Serusalema, Naboth zc.); na to so
- b) wořma kaseť s Lutherowym wuřkadowanjom cžita a k srořmjenju pschinjeře, tak so je džěcžom žyłe jasne,

1. kať wuřli tón Boži dar je, so móža rěcžecž;
2. sšto wone s džiwanjom na tónle Boži dar cžinicž njeřmėdža;
3. sšto wone cžinicž dyrbja.

Potom abo tež mjes tymle rospominanjom kasnje a jejneho wuřkóženja so

- c) k temu ksuschaze biblijske wuprajenja pschěndu, so džěcži najprjedy schpruch na řebi srořmja a potom jeho swiř s runje wotmėtej leřžiju w katechismje prawje sapschijeju.

Čžitanje a spěwanje pschihodneho křěrlusřa, wěřy a myřlow-hnucžu pschisprawna modlitwa, abo tež wobě hromadže, dawatej hodžinje wobsamknenje, kaskež řebi wutroba žada. Ma dwojake čžy pschi tym ředžblivosć sčžicž. S přenja: Nusne njeje, so je w spěwajomnym křěrlusřu runje wo wopacžnym kwědcženju, wo křhanju zc. rěcž. Powschitkowne modlitne křěrlusře řu s wjetřcha wjele pschihódnisře, džiłi te sa jenotliwe pady wořebje pschihotwane. Bohate na wucžbach móža tajke křěrlusře bycž; natwarjazych je jich jeno maľo. — S druha: Hacž dyrbi so w kónz hodžiny abo tež we nej spěwacž a modlicž abo sšto ma so spěwacž a modlicž, to dawa so drje do prāparazije pschijecž; hacž pať móže so wuwjesć, to wotwiřuje wot hnucža, do kotrehož buchu džěcži s rořwucžowanjom pschěřadžene. Bóžedla řadny opus operatum!

(Pschihodnje dale.)

Dowěrjenje.

(Spitta.)

Mi w Božej ruzh derje je,
Sej' dzeržu so we wěri;
Niz horjo ani wješele
Mje s njeje njewucžeri;
Njech rospadnje šwět, kaž Bóh chze,
Schtóž jeho křoble sapschimnje,
B'dže wostacž w dobrym měri.

Wón je mi skalna khowanka,
A džitwy wohladaju,
Niz so na njeho spusčezjeja,
Zoh' kłowo w čzesčzi maju.
To kłubi mi, duž w radoščzi
Eso wutroba jom' dowěri,
Tak njebojasnje praju.

A schtož wón so mnu čžinicž chze,
To wschitko tam šej lubicž;
Ja we wěrie chzu ponižnje
Eso wěčnje jemu kłubicž.
Schtož čžinił je, wscho dobre je;
Schtóž w jeho ruzh wostanje,
Pucž prawy njeb'dže šhubicž.

Hdyž tež najštyšnišcho mi je,
Mój Bóh mje tola hlada;
Ja wěm, so pucž, kiž wjedže mje,
Ze kama krašna hnada.
Schtož šle so šda, je dobrota,
Wón myšle měra so mnu ma,
Esej jeno sežerpnoščž žada.

A mojej wěry sawdawł je,
Schtož kam we kłowje kłubi:
So s jeho šhlnej' ruki mje
Móz žana njewurubi.
Schtož kłubil je, Bóh njelamje,
Wón mój hród twjerdy wostanje,
A ja šym w jeho kłubi.

Zurij Bróšf.

Stary kamjeń.

W nowišchim čžasu mamy w Budyščinje towarštwu, kiž mjes druhimi tež sa starymi pomnikami pschi pucžach šlědži. Esu tole s wjetšcha kamjeńtne kščiže se snamjenjemi a pišmom. Druhdy je čžezko, lahodne pišmiki čžitacž. Někotryžkuli ani na kamjenje ani pišmika kěžbu nima a nimo njeho dale khwata. Druhi drje posastanje a čžita, ale schtož wuhuda, to jeho njejima. Sa džitw hdy něchtó pschi pomniku stejo wopomina, kať nahle něhdy na tutym měšče šmjercž čžlowjeka šhrabny, pať psches Bože njewjedro abo psches Božu rucžku, pať psches ruku kšótnika, schtó je psche morjeneho plakať atd. Njech je tež tajka myšlicžka wschědna kaž napohlad stareho kamjenja, dha je tola wěšte, so pomnik se šemšeho pucža, pschi kotrymž steji, putnika na pucž do wěčnosčže pokasuje, a tajki pokasowať je wjele hódny.

Mam hiščeže druhu myšl na wutrobje, ale priedy hačž ju powěm, čži luby čžitarjo, mały podawł powjedam.

Dwaj šchpaniskaj studentaj něhdy na wyšoku schulu do Salamanki pucžowaschtaj. Dolelž bēschtaj špróznaj a lacznaj, pschi kromje jeneje studnje posastaschtaj, kotruž runje pschi pucžu nadeněšchtaj. Duž, jako bēschtaj so woschewiloj a hiščeže wotpocžowaschtaj,

wuhladaschtaj kaž pschpadnje pódla šebje kamjeń s nekajkim pišmom, kiž bē hižom wot wjedra a stopow štotu, tu šo napowjazym, jara woschšodžene. Wonaj wodu na kamjeń lijeschtaj a jón myšeschtaj, doniž ššoncžnje njecžitaschtaj: Tu je samkņjena dušcha lizenziata (wucženeho) Šētra Garšiasa.

Młóbschi teju wucžomžow, kiž bē žiwischi a wóluischi, wucžitawšchi šmējo sawoła: „Niczó njeje žortnišche! Tu je dušcha samkņjena, jena dušcha samkņjena! Ja chžyl wjedžecž, kajki pryšlet je šebi mohł tudy tajšele šmēšchne rowowe napišmo ščžinicž!“ Tole prajiwšchi woteńdže. Šeho towaršch, hłubje myšlo pschi šebi rjekny: „Pod tutym pišmom je nekajka potajnosčž, ja tu hiščeže powostanu, so bych ju wotkrył.“ Šnydom pocža kamjeń s nožom wobryhwacž. To šo jemu tak derje radži, so móžesche ššoncžnje kamjeń wušbēhnyčž. Schto pod nim wuhlada? Šožanu mójšchē, kotruž wotewri. W nej bēchu što dušatow (šlotyč) s křarku, na kotruž bēchu tele kłowa napišane: „Budž mój herba, ty, kiž šy tak wjele ducha měł, so móžesche myšl kamjenjoweho napišma wuhudacž, a wužij namakane pjenješy šěpje, hačž šym ja to čžinił.“

Studenta, pschēššapņjeny wot tehole wotkryčža, položi kamjeń šašo kaž bē ležal a čžehnišche šwój pucž do Salamanki dale s dušchu tamneho lizenziata.

Schto šebi myšlišch, luby čžitarjo? Maju žiwjenje je tež pucžowanie na wyšoku schulu k tamnej mudrosčzi, wo kotrejž špēwamy: „Wschitka mudrosčž we poknosčzi je we tebi, Šesušo!“ Ššmój tež druhdy špróznaj, lacznaj a posastawšchi dohladamoj šo na knihu, staru, šaproschenu, woschšodženu, šabytu bibliju. Šotry chžemoj šebi tak wjele khwile wsacž a jeje wěšo wotewricž a pohladacž, kajki duch pod nim wotpocžuje? Šacž šo njebudže, kiž to čžini. To je moja myšl. Š. Šaplet, k.

Boži rosšud.

Šowjedacžko wot Šana Šjele.

(Šofracžowanie.)

Ššched wjazhy dylšli pječžimi štotkami šēt bēšche w Šranžowskej dobrotny kral, kiž mějesche wjele šemjanow na šwojim kralowškim dworje. Mjes thmi mějesche dweju lubščinžow wošebje lubo. Šedyn rēšasche Šbrij a druhemu rēšachu Šakar. Šbrij bē w kralowškej lubosčzi najwyšchšchi knjes. To bēšche Šakarjej kaťaty šchpať, dolelž bē nasdaty a horby a chžyšche šmjercž-radny ša kralom ša přenjeho knjesa widžany byčž. Duž helčesche w sawištnej dušchi na Šbrija ššoby, ale tak tajnje, so nicžeje wolo njesamoh widžecž, kať šo wón na njeho měri kaž jědojty had. —

Čžlowjek je čžlowjek, to rēša: sawištny duch, njech je to židžany knjes abo njech je to čželadniť w hrubjanej draščže. Šohko šej mjes šobu sawidža wulžy a mali. To hižom šami se šwojeho šhonjenja wěšče. Šlej, to jeno džowka šaššapņnyčž trjeba, so hospoša na šrēžzu rješšchi miť miťnje hačž na nju, a hnydom šaššapņnje sawiščž do njeje. A w kralowškich hrodach njeje to hinať hačž na burškich dworach, jeno šo kralowšžy knježa te sawidne ššoby s wjetšchim wustojom taja hačž wschědnjazhy lud. Tak tež bē Šakar na Šbrija helšeho jěšjenja pokny, pschecžo bē tutón kralej krocžaktu bližšchi. A k temu druha pschicžina pschindže, psches kotruž do teje sawidny hōrschi čžert šajē, mjenujžy tale: Škralowa mandželška knjeni mějesche rjane a bohate knježny na šwojej kšlužbje. Tu najbōle rjanu a bohātu s nich bē šebi Šakar ša njewjestu smyšliť a šapasche ša nej. Šona pať pješschčzenja, wot njeho poschčzeneho, nochžyšche rodžicž, dolelž bē Šbrijej wutrobu daka. To pschela šo priedy hižom ščžercženemu Šakarjej žolčž. Wón šebi šaššadži: „Šón Šbrij mi wschudže na pucžu steji; šón dyrbi s pucža.“ Šle kaž Šudasch wón we šebi hłuboko samkņjene ššowa, kaťšeho jěda we wutrobje wari. Še žaneho miša a žaneho kłowčžka njebēšche phtnyčž, so w nim na Šbrija ššazenje kať. Ššola kralowškeho

města bě w tehdyšich czařach dolhi a šchěroki lěp. Tu khodzěšče Dbrij s khwilemi, hdyž by kral na preczkach byl, pschi kměrkach stroweho powětra hrěbacž, a jeho wulki poß Hertul bě pschezo s nim řobu. Tak bě řebi tež ras řam na wukhod wuschol.

W rořy na kromje lěřa khodzachu řorny, řebi měrnive řornjata wodžo, a tu a tam w kěrcžku řpěwajšče řolobik w lubošči k řwojej towaršchzy mjedowny řpěwf. Dbrij bě radostnych myřlicžkow na lubu njewjěstu pokny a w duřchi jemu lubošne řony hrajachu.

Šy řawidžat Mařar bě řa nim hiřom wjele krocž pařl, ale řenje řo jemu radžiło njebě, hidženeho Dbrija řamlutkeho nadeńcž. Tón wjecžor pař běchu hiřom džělami ludžo s lěřneje roboty domoj, hdyž Mařar Dbrija řameho na lěřnym pucžiku pytny. řnydom řo k njemu stowaršchi, tak pschecželne s řalschym jashkom rěčžo. S dowěrnej duřchu pan Dbrij s tym hadžazym řalschikom džěšče. Mařschišmo torže tón řlobjeńz wulki brjeńk s nōžni a s djařowšlej ruky wobohemu Dbrijej wutrobu pschekłó, mjes tym řo běšče řo Hertul řa nēřajřej džiwisnu do huřčža puřchčžil. řhwatajzy morweho do huřteje kěrcžiny wot pucža řwlecže, s mjecžom jow džěru do řemje wury, řwawjate čžělo do njeje řřhowa a wřchitko s prucžinu řakry. Tu pschijachli Hertul a wucžuwšchi řrej řasběhny řakostne wucže. Nicžeje woko hacž jeničzy Bože njebě tu řadkawošč widžalo. řchtomy a kěřki drje běchu řwědkli, ale te běchu nēme, a wujaty Hertul by teho mordarja nikomu ře řłowčžtom pscheradžicž njemohł.

řwojeho hěřkeho řkutka wjeřelny džěšče tón řłstnik, hdyž bě řo řacžmiko, do měřta domoj. To řwěrne řkocžo pař wosta pschi řahrjebje lubeho řnjeřa, wujěšče wōřšje a drapařšče s nohami, jako by teho řaryteho wuhřjebacž čžyřlo. Tež řerkula budžiřšče Mařar rad řkōnzowal, ale to řkocžo řej njebě bliřko pschińcž dało. Na ranje řo tón poß hłōdny a wulky domoj hanjejo do měřta da. řslužbnikam Dbrija běšče to njemalo džiwno, řo je bjeř řnjeřa pschihnal. A lědy bě řchlapawšchi řytny, řo w řkoku řaž s wětrom řařo minty. Mjech wřchak běšče tež čželedžno řwucžene, druhdy dny dołho řwojeho řnjeřa dom hladacž, dha tola tón poß njeběšče řenje bjeř njeho byl.

řnjepokojeni psches to džěchu řo teho dla řa řnjeřom wobhonjecž, ale řanemu tyč prařchanyč panow wědomne njebě, hđže řo wōń dli. A kral da řo w jeho wobnydle s pōřłom prařchecž, čžeho je wina, řo řo Dbrij řa telko čžajřa k njemu pokasal njeje. řřched kōždym wjecžorom tón poß jachlyzy pschihna, řo řchlapajzy nažra a řo řnydom řařo řaž s wichorom řhubi. Duž řradžiču řebi: řuřchčžmy řo w řkoku řa jeho řłědom; řnawo mohli psches to nēřajřu čžaru namakacž. A woprawdže nadeńdžechu řłědžo w huřčžinye trōřšchēřki noworņteje pjeřšchčže, s prucžinu řrytej a pōdla řerkula řtonajo ležo. řnydom pocžachu ryčž a wurychu pschekłóte čžělo řwojeho dobreho řnjeřa. W řkoku wobřtarachu wōs a wjeřechu řarujo čžělo do měřta domoj; Hertul pař ře řrudnym wucžom řa wosom džěšče. —

Mařajřra řwjecžachu wulkotny pohřjeb. řa řařchčžom krocžěšče wulki řjad řnjeřšchich a pōddanřchich ludži, dokelž bě njebohi pan Dbrij wřchēm s lubym pschecželom byl. Tež tón poß čžyřšče na pschewod řobu a pocža řo njemdricž řaž džiwu, hdyž čžyřchu jemu wobaracž, řa čžělnym wosom řaž pschewodžer hicž. řkōncžnye dachu jemu řobu. S ludarřkim řelenjom řo tež nēřk Mařar do pschewoda řtupi. Ale řchto to? Mařschišnye Hertul na njeho řlecžiwšchi řuby do njeho rubny. řtrōžele s džiwawjom wřchēč pschewřachu. řřylne ruti ryčžerřchich řnjeřow řerkula s Mařarja dele ředřechu; ale to běšče řurowa prōza, prjedy hacž bě mōžno, jeho pokludžicž. Nēřk řařachu řnjeřemu přarjei, to řkocžo do přarņje řawřecž. To běšče wjele řřchajřenja s hłowu a nēřkomuřłuli pocža řo mjerwjeńza tufatych myřłow w rořomje rojicž. — řchto-tež-to

bychmy řebi my myřłili, hdyž by řo to pschew nami pōdalo?

Tež w potomnyč dnjach, hdyžłuli tōń nēřko w kralowym dworje řwřasany poß řwojeho winnika, čžyřšče-li tōń ře kralej do hrodu, s nasřala řacžu, wōń s nowa řakhadžecž pocža, a budžiřšče řuřak a torhał, jeli-řo by s rjecžajřa puřchčženy byl. Duž pocža tež kralowřkim ludžom to tufanje do hłowu řtupacž: řacž-tež-to tola pan Mařar ře řmjercžu Dbrija nēřak potajnye řwřasany njeje? řžehodla tola to řkocžo wřchēm druhim pokōja dawa a řakhadža jeno na lutkeho njeho řaž pschewrōtny duch? řotym řo čžyřchu řo řamo tež kralej te wězy pōdhladne řdacž, wōń s wōřra do- hľadny pschepyt wobřamny.

(řřchichodnje řkōncženje.)

řřchelake s bliska a s daloka.

ř Mateř. řchtwōřřk, 30. junija, běšče wulzy řwředžeńřki džer řa naschu wōřadu. ře wřchēč řtron wōřady řaž ře řuřpōdnyč wōřadow běchu řwředžeńřzy hořčžo wot řwojeho wřchēdneho džěka řo wottorhnywřchi na řwředžeń řnutřkowneho miřionřtwa do Mařez pschihwatali, kotřez řamo s řhorhōwjemi pschi wěži řaž na wjele domach bohacže wupřřchene, běchu řo řwřatocžnu drařtu wobłette.

Wokoło 1/4 řo řwředžeńřki čžah s řhorhōwjemi naschich towarřtwow, jako wohnjōweje wobory, wōjērřchich towarřtwow, tež řerbřřkeho a burřřkeho, s boharym wobdželenjom mlōdžiny, řchulow, řaž řchulřřchich pschewřtejicžerřtwow, s řyřkwinskim pschewřtejicžerřtwow a wokoło 12 wokōlnymi duchownymi pōd řyntami hudyřy psches wjeř do Božeho doma k řerbřřkej řwředžeńřkej Božej řklužbje hibařšče. Boži dom, řrařnye wudebjeny, řo hacž na pōřlednje měřtno s řemřcheryemi napjelni, řiž pōd pschewodženyom pōřaunow řařpěwachu: „Duřcha s duřchu řjenocžena.“ řřchi řłowach řwředžeńřkeho pēdarja, ř. řararja Mařarja-Mjehwacžidłřkeho, řo duřcha s duřchu řjenocži w Bořy k džělbracžu na řkutku lubošče, řiž řo na řhorhych, błudžazych, do čžělneho a duchowneho řtracha řtajenyč bratřach a řotřach w kraju dokōnja. Wot mjena řkōņigřwarta wukhadžejo pēdar po řesuhōwym řłowje Matthy. 25, 40 (řchtož řčže čžinili řenemu tyč mořich najmjērřchich bratřow, to řčže mi čžinili) do řřjedža řtaji: Na wřřpōkej kralowřkej řtraži řesuhōwe prařřchenje: řak s luboščžu řteji, wy wērjaze džěcži? 1. řnajecže řwřjatu luboščž řnutřkowneho miřionřtwa? 2. Wopokasujecže tutu luboščž? 3. řhčecže ju wěcžnye řnjecž? Wot řbōžnikōweje luboščže nař wōń wjedžiřšče na polo, řrudne a radostne s dobom, hđžčž luboščž pyta a hromadži we wuřřawach, a pokasja, řak řejne řkutkowanje, wot řicherna pschew 60 lětami řrařnye wopokasane a do wěřteje kolije řkōžene, řo w džakownych wutrobach hiřchčže dženkřa a tež pola nař pschekrařnyje. řak k wutrobje rěčžana běšče powjeřčž wo tamnej macžeri, řiž na tym měřčže, hđžčž běšče psches pschekřaby mořčžil řejne džěcžo kōņz wřakō, řjany mōřt da wopōrnijje natwaricž, řo njeby řane druge tōń řamy dōńt potřjekhil. Wokłarņu Božu řklužbu řř. řar. řarjenk-řhwacžanřki a řubiza- řufecžanřki wobřtarajřchaj.

řo 5 hōdž. řo nēmřřta Boža řklužba wotmē. Na tutej řnjeř řarar řrāńkel s řretņiga řiwje k bohacže řhromadženej wōřadže rěčžěšče po řekčže: 1. řim. 2, 4 (Bōh čžze, řo by wřchitkim ludžom pōmhane było) wo tym prawje, řiž ma řkutk řnutřkowneho miřionřtwa psches to řłowo: Bōh čžze. Duchu a řwědomnye pēdar řbudžowajřšče s tymaj prařchenyomaj: ře nusa w řřraelu? ře dha pōmoz tu? Wokłarņu Božu řklužbu ř. řarar řřyřora-Minakarřki a Mateř-řarřki dokōņeřchaj. Na wobēmaj řemřchenyomaj řhorřke řpěwy, jedny řerta řchulřřchich džěcži, drugi jako řōņřki a řecži jako měřchany řhor, řiž běšče ř. řantor řřjella s wulkej řpōžnywōřčžu pschihotowal, wutrobny pōřłucharjow pōřbēhnychu. řřchitkim, řiž řu pschi derje radženyym řwředženy, kotřyž bu wot řařřupjazeho beřchčža lěhdy nēřak moleny, řobu řkutkowali, wutrobny džal řłuřcha. Wōřada řwoje džělbracže na řwřjatyym řnjeřowym řkutku řnutřkowneho miřionřtwa s řjanej kollektu wupřaji, kotřaž na řerbřřkim 200 řr., na nēmřřkim 120 řr. wucžinyřšče. řkēřařšče hiřom pschezo w naschich wōřadach: „Miřionřtwa wōřkach mjes pōhanami je naschē“, duž njech dale rjeńřšcho rēřa, řchtož je jeho řakōžer, řichern, hiřom jako pschecže wupřajil: řnutřkowne miřionřtwa je naschē. Bōh pōžohnyj řwōj řkutk tež dale w Mařezanřkej wōřadže a pschispor jōń.